

ὑγιαίνουσα, ἡ μορφοῦσα τὸ λογικὸν, ἡ ρυθμίζουσα τὰ πόθη, ἡ ἀπελλάττουσα τῆς δεισιδαιμονίας· βιβλία δὲ καὶ συγγράμματα νὰ παραδίδωνται εἰς τῆς νεολαίας τὰς χειράς, οὐχὶ τὰ τὸ θίσος καὶ τὸ πνεῦμα ἀποκτείνοντα, ἀλλὰ τὰ ὄντως τὸν μὲν νοῦν φωτίζοντα, τὴν δὲ καρδίαν μορφοῦντα καὶ διαπλάττοντα. Τὰ βιβλία δικαίως λογίζονται ως ἀξέιδολογά τινα δργανά, διὰ τῶν ὅποιών τάχιστα μεταδιδόμενον κοινοποιεῖται τὸ καλὸν ἢ τὸ κακόν· ὅθεν καὶ δὲν πρέπει ν' ἀδιαφορῶμεν περὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν· διότι τὸ μὲν καλὸν βιβλίον εἴναι πολλάκις ὁ εὐεργετικώτατος τοῦ ἀνθρώπου φίλος, ἀναπληρῶν παρ' αὐτῷ τὴν μετὰ τῶν σοφῶν καὶ ἔξοχῶν ἀνδρῶν ζῶσαν ἀνασροφήν· τὸ δὲ κακόν, ὁ βλαχερώτατος αὐτοῦ ἔχθρος, ὁ καταστρέφων τὰ ὑπὸ τῆς δρθῆς διδασκαλίας οἰκοδομηθέντα.

Οφείλομεν δὲ πρὸ πάντων, τὸν ἀληθῆ τοῦ ἀνθρωπίου πνεύματος φωτισμὸν ἔχοντες· πρὸ δρθαλμῶν, νὰ στηρίζωμεν καὶ νὰ κρατήνωμεν τὴν νεολαίαν εἰς τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν χριστιανικῆς θρησκείας τὴν θείαν καὶ ύψηλὴν διδασκαλίαν, ἥτις εἴναι τῆς αἰωνίου ἡμῶν σωτηρίας ἡ πηγή· διότι τὰ ιερὰ τῶν ἀγίων γραφῶν βιβλία, τὰ θεόπνευστα καὶ ὡφέλιμα πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς πατείαν, αὐτὰ μόνον δύνανται νὰ μᾶς σοφίσωσιν εὐθὺς ἐκ παίδων, καὶ ἡ δόκιλωσις τῶν ἐν αὐτοῖς λόγων τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς φωτίσῃ καὶ συνετίσῃ εἰς σωτηρίαν. Τῆς θείας δὲ ταύτης διδασκαλίας αἱ φωτούσιοι ἀκτίνες ἔχουσι προσέτι καὶ τοῦτο ἴδιον, ὅτι διακεδάζουσαι ἀπὸ τοῦ πνεύματος ἡμῶν τὸ σκότος τῆς ἀγνοίας καὶ ἀμαθίας, εἰςπέμπουσι φωτισμὸν, εἰς ἐναρέτους πράξεις καρπεφορῶτατον, καὶ λάμποντα φωτεινότατα ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὁ γάρ καρπὸς τοῦ πνεύματος, λέγει τὸ θεόπνευστον στόμα τοῦ διδασκάλου τῶν ἔθνῶν Παύλου, ἐν πάσῃ ἀγαθωσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ (α). Εἰλικρινῆς καὶ ἀνυπόκριτος εὔσεβεια ἀγαθότης καὶ φιλανθρωπία πρὸς πάντας, οὐχὶ μόνον φίλους, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ πρὸς ἔχθρους· δικαιοσύνη αὐστηρὰ, πᾶσαν ἀποστρεφομένη πλεονεξίαν· ἀληθεία καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις, εἴναι τὰ βέσαια καὶ ἀψευδῆ σημεῖα, ἀπὸ τῶν ὅποιών γινώσκομεν τὸν ἀληθῆ φωτισμόν· εἰς δόντινα ταῦτα δὲν ὑπάρχουσιν, ἐκεῖνος ἀς μὴ καυχᾶται, ὅτι ἔχει πεφωτισμένον τὸ πνεῦμα.

Συνιδόντες λοιπὸν ἥδη, τίς δὲ ἀληθῆς καὶ σωτήριος φωτισμὸς, καὶ τίνα τὰ ἐξ αὐτοῦ προερχόμενα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἀγαθὰ, ἔτι δὲ καὶ τὸ καθῆκον τοῦ νὰ συντελῶμεν εἰς τὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον διάδοσιν αὐτοῦ, ἀς ἀγωνιζόμεθα πάντες, ἔκαστος κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἴδιας δυνάμεως, εἰς τὸν εὐγενὴ τοῦτον σκοπόν· ἡ δὲ ἐπιτυχία αὐτοῦ τὴν μὲν κλεισήν ἡμῶν πατρίδα θέλει πάλιν ἀνυψώσει εἰς τὸν τῆς ἀρχαίας αὐτῆς δόξης κολοφῶνα, τὰ δὲ τέκνα αὐτῆς θέλει ἀναδείξει ἀπογόνους γνησίους τῶν ἀθανάτων ἐκείνων προγόνων, οἵτινες ἐμεγαλύνθησαν κυρίως, διότι ἐκαλλιέργησαν τὰ σπέρματα τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς ἐπιστήμης, καὶ μετέδωκαν αὐτὰ εἰς ἀπασαν τὴν ἀνθρωπότητα. Ἀλλ' ἐπειδὴ τοιοῦτον ἀγαθὸν χωρὶς τῆς θείας ἀντιλήψεως εἴναι δύσκολον, μᾶλλον δὲ ἀδύνατον νὰ κατορθωθῇ, ἀς ἐπικαλώμεθα πάντοτε μετὰ πεποιθήσεως τὴν θείαν ταύτην ἀρωγὴν, λέγοντες ἔκαστος τὸ Δαιτίκον ἐκεῖνο· Σὺ, Κύριε, φωτιεῖς λύχνον μού, ὁ Θεός μου φωτιεῖς τὸ σκότος μου (α).

Η ΧΗΡΑ ΤΗΣ ΖΕΧΑΡ.

Ο Κκδῆς τῆς Ζεχάρ, Βενδεχήρ καλούμενος, συνήντησέ ποτε χήραν τινὰ, ἥτις ἤλαυνε τὸν πρὸ αὐτῆς θαδίζοντα ὄνον της, καὶ ἔκλαιεν ὀλονὲν « διὰ τὸ κλαίεις, πτωχὴ γύναι; τὴν λέγει. — « Ναι! πτωχὴ γυνὴ! » ἀπεκρίθη αὕτη δακρυρρόσοῦσα· « ὁ ὄνος οὗτος, ὁ κενὸς οὗτος σάκκος, δοτις ἐπ' αὐτοῦ κεῖται, καὶ ἡ στόλη, ἥτις περικαλύπτει τὴν γυμνότητά μου, ταῦτα εἴναι τὰ μόνη λείψκνα τῆς περιουσίας μου· πάντα δὲ τὰ ἐπίλοιπα μοῦ τὰ ἀφήρεσεν ὁ Καλίγης. » — « καὶ εἰς τί συνίστατο ἡ ἐπίλοιπος περιουσία σου; » ἡρώτησεν ἔκθαμβος ὁ Βενδεχήρ. — εἶχον μικρὰν τινὰ ἔπαυλιν· αὕτη ἦτον ἡ κληρονομία τῶν προπατόρων τοῦ ἀποθανόντος ἀνδρός μου καὶ τῶν ἰδιων μου· αὕτη ἦτο κτήμα προσφιλές εἰς ἡμᾶς ὑπὲρ πᾶν ἄλλο· ἐνταῦθα ἐγενήθημεν καὶ ἀνετράφημεν· ἐνταῦθα ἔλαβε τὴν ἀρχήν της ἡ κοινὴ ἡμῶν τρυφερὰ ἀγάπη· ἐνταῦθα τέλος πάντων συνέζευχθημεν καὶ ἀπηλαύσαμεν τὴν γλυκεῖαν εὐχαρίστησιν ἀδόλου ἀγάπης καὶ ἀκαμάτου φιλοπονίας. Μά-

(α) Πρὸς Ἑφρ. 6. 9.

(α) Σαμ. Ι'. 29.

λιστα δὲ πνέων ἥδη τὰ λοίσθια ὁ ἄγαθὸς σύζυγός μου μὲ πχρειάλεσε νὰ φροντίσω, ὡστε τὸ μικρὸν μας τοῦτο κτῆμα, τὸ ὄποιον μᾶς εἶχον καταλίπει οἱ πατέρες ἡμῶν, νὰ μὴ περιέλθῃ εἰς οὐδένα ἄλλον, εἴμην εἰς τὸν οὐρανὸν μας, δοτις ἵσως τὴν στιγμὴν ταύτην ἐν τῷ στρατοπέδῳ τοῦ Καλίφου χύνει τὸ αἷμα αὐτοῦ, μαχόμενος ὑπὲρ τοῦ κυρίου του, δοτις ἀφαρεῖ τῆς μπτρός του τὰ πάντα» «καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν, ἡρώτησεν ὁ Καδῆς, ἔλαθεν ὁ Καλίφος τὸ γήπεδόν σου τοῦτο; «διότι θέλει νὰ οἰκοδομήσῃ ἐν αὐτῷ λαμπρόν τι παλάτιον» ἀπεκρίθη ἡ χήρα. Παναγάθε Θεέ! εἶπε καὶ ἔαυτὸν ὁ Καδῆς· ὁ ἀπληστος οὗτος ἔχει τοσαῦτα παλάτια καὶ ἀγροκήπια, καὶ διὰ μίαν μόνον φαντασίαν, ἵνα ἔχῃ ἐν ἕτε περισσότερον, ἀποδιώκει πτωχὴν γυναικα ἀπὸ τὸ ἴδιον αὐτῆς κτῆμα! «καὶ ὅποιαν ἀντὶ τούτου ἀποζημίωσιν σοὶ ἔδωκεν;» ἡρώτησεν ὁ Βενδεχήρ.— «ἀποζημίωσιν; οὐδεμίαν» ἀπεκρίθη ἡ χήρα· «κατ' ἀρχὰς μοὶ προσέφερε μικράν τινα χρηματικὴν ποσότηταν ἐπειδὴ ὅμως ἐγὼ δὲν θήθελον νὰ πωλήσω τὸ τεσσοῦτον προσφιλές μοι ἀγροκήπιον, μοῦ τὸ ἀφήρπασε διὰ τῆς βίας.» — Καὶ δὲν παρέστησας εἰς αὐτὸν τὴν λυπηρὰν καὶ δεινὴν θέσιν σου;» ἐπρόσθεσεν ὁ Καδῆς· «προσέπεσα κατὰ γῆς ἐνώπιον του, ἀπεκρίθη ἡ χήρα φλογερὸν δάκρυ χέουσα, κατέβρεξα τοὺς πόδας του μὲ τὰ δάκρυα μου, τὸν παρεκάλεσα, τὸν καθικέτευσα, καὶ, τέλος, τῷ εἶπον πᾶν δ, τι ὁ πόνος, ἡ θλίψις, καὶ ἡ ἀπελπισία μου μοὶ ἐνέπνευσαν·» καὶ ἡ γυνὴ δὲν ἤδυνατο νὰ ἔξακολουθήσῃ ὑπὸ τῶν συνεχῶν λυγμῶν— ἡ δὲ ἱκεσία σου αὕτη οὐδόλως ἐπενήργησεν ἐπὶ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ; ἡρώτησε δ Καδῆς συμπάσχων.— «μὲ ἀπέπεμψε μὲ δλην τὴν δυνατὴν σκληρότητα» ἀπήντησεν αὕτη δακρυρρόστασα. Ο Βενδεχήρ ἀνέβλεψε τότε πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀναστενάξας ἐκ δάθους καρδίας, «Παντοδύναμε, λέγει, πάτερ τῶν ἀνθρώπων! Σὲ ἀντιπροσωπεύει οὗτος ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ δύναται ν' ἀποπέμπῃ ἀφ' ἔαυτοῦ ἐκείνους, οἵτινες δὲν ζητοῦσιν ἄλλο τι, εἴμην δ, τι ἡ δικαιούνη καὶ ἐπιείκεια ἀπαιτεῖ· ἐν' ὃ σὲ ἀνέχεσαι μετὰ μακροθυμίας καὶ ὑπομονῆς τὰς ἀνεπιεικεστάτας καὶ ἀδικοτάτας τῶν θυητῶν δεήσεις; Γυνὴ! εἶπε μὲ σπουδῶν καὶ σταθερὸν τόνον φωνῆς μετὰ τὴν σιωπὴλήν

ταύτην παῦσιν. «Ἄφησέ μοι τὸν ὄνον σου καὶ τὸν σάκον ἐπὶ βραχύν τινα χρόνον, καὶ ἀκολούθει μοι μακρόθεν· ἰσχύω μικρόν τι παρὰ τῷ Καλίφῃ· ποῦ εἶναι ἥδη οὗτος; «τὴν στιγμὴν ταύτην, εὑρίσκεται οὗτος, ἀπεκρίθη ἡ χήρα, εἰς τὸ ἀγροκήπιον, τὸ ὄποιον ἄλλοτε ὡνόμαζον ἴδικόν μου. Ἀλλὰ τὶ θέλεις τὸν ὄνον; «ἔσσο ἀφροντις περὶ τούτου, καὶ ἀκολούθει μοι ἐπρόσθεσεν ὁ Καδῆς, δοτις ἔλαθεν ἀμέσως τὸν ὄνον καὶ ἔδραμε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Καλίφου· — ὁ δὲ Καλίφης ὑποδεχθεὶς καὶ ἀσπασάμενος αὐτὸν φιλικῶς «πρὸ πολλοῦ ἥδη χρόνου δὲν σὲ εἶδον, Βενδεχήρ, λέγει πρὸς αὐτὸν, καὶ πῶς συνέπεσεν ἥδη εἰς τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ σὲ εἶδω; — Ὅψηλότατε ἔξαρχων τῶν πιστῶν, ἀπήντησεν ὁ Βενδεχήρ, τὴν στιγμὴν ταύτην ὠμίλησα πτωχήν τινα γυναικα ἀπὸ τὴν ὅποιαν. . . . «συμπεραίνω τί θέλει ἀκολουθήσει, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Καλίφης μὲ σπουδαῖον τόνον, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούσω τι περιπλέον· ἡ σκληροτράχηλος ἀς τιμωρηθῆ ἥδη αὐστηρῶς διὰ τὴν αὐθάδη διαγωγὴν της· ἡ μήπως δὲν κεῖται ἐπ' ἔμοι νὰ διατάσσω αὐθαίρετως περὶ τῆς περιουσίας καὶ τῆς ζωῆς τῶν ὑπηκόων μου;» «ἡ δύναμίς σου ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπεκρίθη ὁ Καδῆς, εἶναι θεοβαίνως μεγάλη καὶ ἀπειρόσιτος· ἀλλ' οὐδὲ ἀπαιτεῖ πλέον ἡ πτωχὴ χήρα νὰ τῇ ἐπιστραφῇ τὸ πρώτην κτῆμά της, ἀπαιτεῖ δὲ μόνον μικράν τινα ἀνάμνησιν, καὶ ἀν μοὶ τὸ συγχωρῆς θέλω πληρώσει γῆς τὸν σάκκον τοῦτον, συμφώνως μὲ τὴν ἐπιθυμίαν της.» «Τούτο δύναται νὰ τὸ λάθη, ἀπεκρίθη ὁ Καλίφης μειδιῶν, καὶ δέκα σάκκους μάλιστα πλήρεις γῆς ἀν ἡνέλε. Όσονούπω, Βενδεχήρ, δὲν θέλεις γνωρίζει πλέον τὸν τόπον τοῦτον. Ἐνταῦθα μὲν θέλεις ἀνεγερθῆ μεγαλοπρεπὲς παλάτιον, ἐκεῖ δὲ θέλει καθηραΐζει τὴν περόψιν αὐτοῦ καταρράκτης, καὶ μακρύτερον ἐκεῖσε θέλει ἀνυψοῦσθαι ὑψηλότατος Πύργος, ἀπὸ τοῦ ὄποιον δύναται τις νὰ ἐπιβλέπῃ ὀλόκληρον τὸν τόπον·» «εὔτως;» ὑπέλαθεν ὁ Βενδεχήρ, δοτις ἐν τοσοῦτῳ εἶχε πληρώσει γῆς τὸν σάκκον· «τὸ ἔργον μου ὄσονούπω θέλει εἰσθαι τετελεσμένον, ὑψηλότατε ἔξαρχων τῶν πιστῶν, καὶ λοιπὸν συγχώρησόν μοι νὰ ἀποτείνω πρὸς σὲ ἀκόμη μίαν παράκλησιν, ητις ἐπίσης ὡς καὶ ἡ πρώ-

τη εἶναι λίαν ἀσήμαντος» «ἔσται σοι συγκεχωρημένον» ἐπρόσθεπεν ὁ Καλίφης· «ὁ σάκκος ἐπληρώθη γῆς, ἔξηκολούθησεν ὁ Βενδεχήρ, καὶ ἥδη, Μεγαλειότατε ἔξαρχων τῶν πιστῶν, καθικετεύω δοῦλοις μοι, ἵνα φορτώσω αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὅνου» «ὅποια ἀλλόκοτος παράκλησι! ἀνέκραξε μετ' ἀγανακτήσεως ὁ Καλίφης· πῶς δύνασαι νὰ ἀπαίτησῃς τοῦτο ταῦρον; προσκάλεσον ἵνα ἐκ τῶν δούλων μου, καὶ ἂς σὲ δοηθήσῃ.» «Συγχώρησον, ἔξαρχων τῶν πιστῶν, ἐπανέλαβεν ὁ Καδῆς, ἵνα ἔξαιτήσωμαι παρὰ σοῦ καὶ ταύτην ἀκόμη τὴν χάριν, τὴν ὥποιαν σὲ καθικετεύω ταπεινῶς νὰ μὴ μὲ τὴν ἀπαρνηθῆσην.» — «Παράφρων! ἀνέκραξε πάλιν ὁ Καλίφης· τὸ φορτίον τοῦτο εἶναι λίαν βαρὺ δὲ ἐμέ!» λίαν βαρὺ; εἴπεν ὁ Καδῆς· ὁ πλήρης γῆς οὗτος σάκκος σοι φαίνεται λίαν βαρύς, ἐλάχιστον τμῆμα τοῦ γηπέδου, ἐφ' οὐ iστάμεθα; ὡς Κύριε! Καὶ δὲν φρίττεις ἀναλογιζόμενος τὴν ἡμέραν ἔκείνην, καθ' ἣν θέλεις παρασταθῆ ἐνώπιον τοῦ ἀδυσωπήτου ἔκείνου καὶ ἴδιους σου καὶ ἡμετέρου δικαστοῦ, καὶ καθ' ἣν οὐ μόνον ὁ πλήρης γῆς οὗτος σάκκος, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρον τὸ ἀγροκήπιον, μεθ' δλων τῶν παλατίων καὶ τῶν πύργων, τοὺς ὥποιους ἐπ' αὐτῷ θέλεις ἀνεγείρει μεθ' δλων τῶν δακρύων, μὲ τὰ ὥποια οἱ δυστυχεῖς κατέβρεξαν αὐτὸ δὲ εἰς αἰτίας σου, ἥδυνατο νὰ ἀποδῇ φορτίον πολλῷ τῷ μέτρῳ βαρύτερον καὶ χαλεπώτερον διὰ τὴν ψυχήν σου; ἐπὶ τῆς γῆς εἴσαι βεβαίως ἀπεριόριστος ἄρχων καὶ κύριος· ἐν μόνον νεῦμά σου ἀρκεῖ, ἵνα συντέμη τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ μία μόνη λέξις σου χιλιάδες ἀνθρώπων κατακρημνίζει εἰς τὴν δυστυχίαν. 'Αλλ' ἔρχεται ὥρα καθ' ἣν θέλεις παρασταθῆν εἰς τὴν αὐτὴν μὲ τοὺς δούλους σου τάξιν· «εἰς τὴν αὐτὴν μὲ τοὺς δούλους μου τάξιν;» ἥρωτησεν ὁ Καλίφης· — «ἀλλ' ἀπατῶμαι· ἐπανέλαβε πάλιν τὸν λόγον ὁ Βενδεχήρ· ἡ ἐνταῦθα μεγαλητέρα σου προτίμησις καὶ ὑπεροχὴ θέλει σὲ καταντήσεις εἰς μεγαλητέρας ἔκει βασάνους καὶ ἀλγηδόνας· διότι, ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἔχεις ἀσυγκρίτως μεγαλητέρον τῶν ἄλλων κύκλου ἐνεργείας, δὲ ἀσυγκρίτως τιμώτερα καὶ πλειότερα ὁφείλεις καὶ νὰ ἀπολογηθῆς ἔκει. Διότι ἔκαστος μὲν τῶν ὑπηκόων σου ὁφείλει νὰ δώσῃ λόγον ἐνώπιον τοῦ ἀδυσωπήτου ἔκει-

νου δικαστοῦ, μόνον δὲ δσα αὐτὸς ἐκέπητο, σὺ δμως διὰ πάντα, δσα σύμπαντες ἡμεῖς κατέχομεν. 'Τγίαινε! καὶ συγχώρησον τὸν δοῦλόν σου διὰ τὴν τόλμην ταύτην.» ὁ Βενδεχήρ ἥθελησε τότε νὰ ἀποσυρθῇ. 'Ο δὲ Καλίφης ἔντρομος διὰ ταῦτα γενόμενος καὶ ἀναχαιτίσας αὐτὸν, «νὰ σοὶ συγχωρήσω; τὸν λέγει· ἀπ' ἐναντίας μάλιστα σοὶ ὁφείλω μυρίας χάριτας, δτι μὲ ἀπέτρεψας ἀπὸ τοσοῦτον μεγάλην ἀδικίαν, τὴν ὥποιαν ἐξ ἡμισείας ἥδη ἔπραξα. Προσκάλεσον τὴν δυστυχῆ χήραν· ἀς παραλάβῃ ὀπίσω τὴν πατρικήν της κληρονομίαν, καὶ ἵνα ἀποζημιώσω αὐτὴν διὰ τὰ δάκρυα, τὰ ὥποια ἡ ὡμότης μου ἐξέβλιψε τῶν ὁφειλμῶν της, θέλω ἐπαυξήσει εἰς τὸ διπλάσιον τὸ ἀγροκήπιόν της ἐκ τῶν κήπων μου, οἵτινες συνορεύουσιν αὐτῷ. Σὺ δὲ δὲν θέλεις ἐγκαταλείψει πλέον τοῦ λοιποῦ τὴν βασιλικήν μου ἀκολουθίαν, ἵνα τύχω εὐκαιρίαν νὰ σὲ ἀνταμείψω ἐπαξίως διὰ τὰς συνετάς καὶ εἰλικρινεῖς ταύτας συμβουλάς σου. Οἱ κυβερνῶντες ἔχουσιν ἀπόλυτον ἀνάγκην τῆς φιλικῆς ἀντιλήψεως εἰλικρινοῦς καὶ συνετοῦ συμβούλου, δστις τίποτε δὲν τρομάζει, ἵνα λατρεύῃ τὴν ἀληθείαν, καὶ δστις πάντοτε ἐπιδεικνύει εἰς αὐτοὺς τὰ ἀμαρτήματα καὶ τὰς παρεκτροπάς των, καὶ τοὺς ἀποτρέπει εἰλικρινῶς ἀπὸ ταῦτα. Σὺ λοιπὸν ὁφείλεις τοῦ λοιποῦ νὰ ἴσαι διὰ παντὸς ὁ ἐμὸς φίλος καὶ σύμβουλος.

N. Δ. T.

ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΩΝ ΚΙΝΑΙΩΝ.

Ἡ μεγάλη διαφορὰ, τὴν ὥποιαν ἡ Κιναϊκὴ νομοθεσία ἐσύστησε μεταξὺ τῆς διαδικασίας τῶν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐνόχου τιμωρουμένων ἐγκλημάτων, καὶ τῆς τῶν ἐγκλημάτων, ἐπὶ τῶν ὥποιων ὁ νόμος ἐπιβάλλει ἄλλας ποινάς, ἀποδεικνύει τὸ Κιναϊκὸν ἔθνος ἀξεῖον νὰ καταταχθῇ μεταξὺ τῶν μᾶλλον ἔξευγενισμένων ἔθνῶν τοῦ κόσμου. Διότι οὐδαμοῦ ὁ κατηγορούμενος δὲ ἔγκλημα τῆς ἐσχάτης τιμωρίας περισσούχειται ὑπὸ τοσούτων εὔνοικῶν πρὸς αὐτὸν νομικῶν διατυπώσεων, φούδε προστατεύεται ὑπὸ τοσούτων σοφῶν ἀναβολῶν δυναμένων νὰ εὔκολυνωσι τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ, δσας ἡ Κιναϊκὴ νο-